

végzik a vagyonkezelést. Mindegyikben egy részvénytársaság van, és vannak úgynevezett profitközpontok. Tapasztalatom szerint a részvénytársasági forma bevált, számos megújulást és racionalitást honosított meg. Még ha sokan vitatják is, én úgy látom, hogy az elmúlt időszak egyfajta aranykora volt ezeknek a cégeknek. Például az úgynevezett közös tevékenységek – a faiparnál a beszerzés és értékesítés – koncentrációját. Más területeken azt már régóta kihasználták volna, hogy egy homogén vállalatcsoportról van szó.

– *A piacutalás volna hatékonyabb?*

– Nem csak az, hanem maga a beszerzés. Ha egységesen szerzünk be technológiát vagy bármi mást, jobb árakat tudunk elérni. Másrészt a versenytörvények tiszteletben tartásával a piacon is egységesen tudunk föllépni. Magyarország kis ország, de ha figyelembe veszem erdőgazdálkodási, faipari szempontból a régiós helyzetet, akkor kiderül, hogy teljesen más a Nyírerdő és a Zalaerdő helyzete. Az utóbbi az ausztriai szomszédság miatt mintegy az osztrák faipari integráció része. Jelentős eltérések vannak a faállományban és a gazdálkodási módszerekben is. Az alföldi erdők nagy része telepített állomány. A tartamosság ott másféle követelményeket és elszámolást, számba vett igényel.

– *Korábban felvetődött egy erdészeti holding létrehozása is.*

– Mi azt szerettük volna, ha egy önálló szakágazati vagyonkezelő jön létre, hiszen a szakmai homogenitás, a sajátosságok, a társadalmi követelmények mind azt indokolták, hogy egy nagy önállóságú társaság jöjjön létre, mint mondjuk a Magyar Villamos Művek vagy a Magyar Fejlesztési Bankcsoport. Ami most létrejön, tartalmazza módosult formában ezt, mert várhatóan egy önálló divízió alakul majd.

– *Mivel foglalkozik majd a divízió?*

– Minden kapcsolódó agrárterületet – erdészeti és mezőgazdaságit egyaránt – magába foglal, a Nemzeti Földalappal együtt. Ez remélhetően megszűnteti a szervezetek között meglévő feszültségeket, és rendkívül hatékony munkára ad lehetőséget.

– *Az átszervezésnek érzékeny humánpolitikai, vezetői következménye is lesz. E téren milyen elvi, szakmai elképzelések fogalmazódtak meg?*

– Ez nem teljesen tőlünk függ, és erre azt mondhatom, hogy az ÁPV rendkívül racionális létszámmal, szakemberállománnyal dolgozott, mind a szakmai,

mind a stratégiai, mind a gazdasági-pénzügyi területen. Azt látni kell, hogy a társaságainknál nem fogunk párhuzamosságokat létrehozni, ami rontja a hatékonyságot. Az én felfogásom szerint az állami feladatokat összességükben kell nézni, és a vagyonkezelésben, a földalappnál, a kincstárnál és az erdészeti hatóságnál dolgozókat is ide értem. Ezek alapján kell egy új racionalitást föllátni.

– *A '90-es éveket a leépítés, a létszámcsoökkentés jellemezte. Azt gondolom, hogy mindez rombolóan hatott a szakma megítélésére, presztízsére és identitására is. Egyetért ezzel?*

– Én azt látom, hogy cégeink presztízse nőtt az utóbbi időben. A munkához a feltételek mindig rendelkezésre álltak. Az eredményeinket rendre csökkenő létszámmal értük el. Ez kétirányú volt, egyrészt racionalizálás, másrészt bizonyos tevékenységek vállalkozásba kerültek. Szerintem ez nem csökkentette a szakma presztízsét. Akik vállalkozóinkká váltak, azok ma is kellő tekintéllyel rendelkeznek az adott térségben. A létszámcsoökkentést a technológiai fejlesztések és hatékonysági, érdekeltiségi változások is eredményezték, s ennek még nem értünk a végére. Úgy látom, hogy e téren még további lehetőségek vannak. Ma már egy társaság presztízsét inkább az határozza meg, hogy milyen a likviditása, milyen a fejlesztése, a forrásszerzési lehetősége és a piaci jelenléte, s nem a létszám.

Erdőfenntartás, közjólét

– *A társaságok egyre több olyan tevékenységet végeznek, aminek nincs eltelteleze. Meddig elviselhető az egyre nagyobb közjóléti követelmények terhe, a támogatások minimálisra csökkenése mellett?*

– Mi már 2003-ban kezdeményeztük, hogy ez a járulékfizetési és támogatási rendszer szűnjön meg. Ez sok embert kö-

tött le, és kiterjedt bürokráciát igényelt. Mi a vagyonkezelés keretében sokkal többet – mintegy a kétszeresét – fordítottunk ilyen célra, mint amit onnan kaptunk. Éves szinten három milliárd körüli költségvetési támogatást kaptunk erdőfenntartási és közjóléti célra, ezzel szemben a társaságok hatmilliárdot fordítottak erre. Már tavaly az ÁPV Zrt.-n belül megoldottuk a közjóléti tevékenységek kiegészítő finanszírozását. A szükségletek felmérése most is folyamatosan zajlik, míg korábban a maradványelv érvényesült. Egy normatív rendszer felállítására törekszünk, ami egyszerűvé, átláthatóvá és igazságossá teszi erdővagyon-kezelési és jóléti szolgáltatási tevékenységünket. Nekünk mindig vigyáznunk kellett arra, hogy az egyes társaságoknál a feladatokat jól meg tudjuk különböztetni, és ne legyenek nagyságrendi különbségek. Nagyon fontos még ezen a területen az elszámolás kérdése, az, hogy hova könyvelik ezeket a költségeket. Tehát mi ezt saját forrásból sokkal kisebb költséggel, és kevesebb konfliktussal tudjuk megoldani.

– *Egy korábbi tanácskozáson fogalmazott úgy, hogy az erdőgazdálkodás megítélése gyakorlatilag a közjóléti tevékenységen keresztül mérhető le. Két fontos közjóléti elem – az erdei vasutak és az erdei iskolák – jövője mennyire látszik biztosítottak?*

– Úgy gondolom, e két területen kiemelkedő eredményeket értünk el. Sikerült új erdei iskolákat építeni és a régiókat felújítani. Szinte valamennyi régióban voltak fejlesztések. Az érdeklődés és a látogatottság nő, és e téren az oktatási rendszerrel való illesztés okoz némi gondot és feszültséget. A kisvasúti fenntartás és fejlesztés területén – amely nagyon drága dolog – szintén előreléptünk. A 270 kilométernyi pálya működtetése veszteséges. De például a Mátrában a rekonstrukciót közel félmilliárddal támogatjuk saját forrásból. Legutóbb pedig Pörbolyön avattunk foga-

Őskori lelet a Mecseextrém Parkban

A Mecseextrém Parkban álló mamut újabb őskori „társat” kapott: az erdészeti munkatársai páratlan leletre bukkantak a Mecsekben.

Valódi őskövület került a Mecseextrém Parkban álló játékmamut mellé. A leletre az erdészeti munkatársai bukkantak a mecseki Bakonya község közelében; a vizsgálat után kiderült, hogy egy több, mint 250 millió éves fatörzs megkövesedett maradványáról van szó. A növény a szakemberek szerint a földtörténeti perm és triász kor határáról származik, amikor a Mecsekben a felsivatagossá váló éghajlat hatására szárazságtűrő, pálmászerű fák, köztük különféle ősfenyők borították a tájat.

A leletet az erdészeti munkatársai a Mecseextrém Parkban helyezték el, hogy mindenki tanúja lehessen a felfedezésnek.

Czére Zsóka
info@ferling.hu